

Un nus a l'aixeta

Durant els mesos de l'any en curs marcats per la sequera, quan les informacions puntuals ens deien cada dia que la situació era greu per l'amenaça de la falta d'aigua, va prendre cos una campanya encaminada a sensibilitzar els ciutadans. La televisió presentava, gairebé quotidianament, imatges dels pantans amb un nivell baixíssim i els comentaristes ens repetien que anava de veres, que si no ens ho preniem al peu de la lletra passariem set de la grossa.

Fou aleshores que es va iniciar la inserció d'aquells anuncis amb el dibuix d'una aixeta que no rajava, i la inscripció (¡feliç troballa!) "No te'n rentis les mans". Una variant que també fou molt divulgada presentava una aixeta –tema obsessiu que feia al cas– amb el canó entortolligat, en forma de nus que impedia la sortida d'aigua. La gent ja ens n'adonàvem, però, per si de cas, els responsables i les autoritats corresponents no es cansaven de cridar-nos l'atenció sobre el fet que no plovia. Estic segur que tothom tenia la sensació de no poder fer-hi res, perquè les coses que cauen del cel van a la seva i ja se sap que no sempre tenen en compte les dèries humanes.

Per combatre aquest fatalisme, la Companyia d'Aigües va adoptar de cop i volta un to comminatori: o començàvem a estalviar líquid de seguida o en un termini breu es veurien obligats a apujar el preu dels seus serveis als consumidors que s'excedissin en l'ús de metratge cúbic. Una amenaça de càstig als clients de més facturació, cosa insòlita en els sistemes capitalistes. La Companyia es va revestir (ho semblava talment) d'una consciència cívica afuada, com si tot ho fessin per al bé comú.

Però jo tenia els meus recels, vaig publicar un article on deia que em semblava descobrir una alegria dissimulada en el reny que ens adreçaven els senyors de l'aigua. Alegria motivada, ni caldria dir-ho, per la perspectiva de poder apujar preus amb pretextos sòlids.

Després va començar a ploure d'una manera força seguida, a vegades fins i tot a bots i barrals. La televisió, en comptes de pantans en perill d'eixutesa, va servir-nos escenes de les catastròfiques inundacions al País Valencià i de les intenses riuades en poblacions de la costa catalana. En resum, mostres que la pluja, encara que amb retard, havia acudit a la cita. Ja no es podia parlar de restriccions per falta de xàfec.

¿I l'alegria aquella que a mi em va semblar que es detectava? ¡No s'hi podia pas renunciar! Els pantans ja no servien com a tema, però era igual: a principis de novembre, l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient i Aigües de Barcelona van fer pública la propera aplicació d'unes noves tarifes, la base de les quals consistirà a penalitzar fortament el consum elevat d'aigua. Jo trobo molt gros que es parli de "penalització" per als consumidors: d'un líquid que té mal sabor, mala olor i presenta, sovint, una coloració suspecta. Més aviat caldria esperar que la Companyia i l'Entitat establissin premis per als qui se la juguen fent un consum més gran del seu producte.

Pere Calders